

ΕΝΑΣ ΝΕΟΣ ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΛΕΥΚΩΜΑΤΑ ΤΩΝ ΑΤΘΙΑΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

Α'.

ΤΑ ΛΕΥΚΩΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΕΙΜΝΗΣΤΟΥ ΔΕΣΠΟΙΝΗΣ ΒΗΤΑΣ ΚΑΙ ΤΟΥ Κ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΩΣ

Σκίτσο του έν Παρισί-οις μεγάλου "Ελληνο-ς ζωγράφου κ. Δ. Γα-λάνη.

('Από τό Λεύκωμα του κ. 'Αλέξ. Φιλαδέλφεω-ς).

Σκίτσο του κ. Γαλάνη.

('Από τό Λεύκωμα του κ. 'Αλέξ. Φιλαδέλφεω-ς).

Γ'.

Συνεχίζουμε και σήμερα την δημοσί-ευσι των πλέον εκλεκτών σελίδων και των πλέον επιτυχών στίχων, από τό πολυτιμώτατο Λεύκωμα τής αειμνήστου άτ-θίδου δεσποίνης Βήτας 'Αλ. Φιλαδέλ-φεω-ς και τών διακεκριμένων άρχαιολό-γου και συγγραφέω-ς κ. 'Αλεξ. Φιλαδέλ-φεω-ς.

σθήκη θά ήταν μίμησις ή αντιγραφή. Δέν μου μένει παρά να σημειώσω σω-κρατικώτατα : «'Ε γ γ ρ ά φ ω, ό τ ι ο ό δ έ ν γ ρ ά φ ω !». 'Αλλ' αυτό πού... δέν γράφω, τό... γράφω πρό-ς τόν κ. Φιλαδέλφεια... φιλ-αδέλφικώτα-τα !...»

'Αρχίζουμε μ' ένα ποιημάτιο του άλησημόνητου ποιητού «Ρωμίου» Γεωργίου Σουρή. Τό ποιή-μα αυτό ήνε άφορημένο στον κ. 'Αλ. Φιλαδέλ-φεια. 'Απολαύσατέ το :

Κόσμοις παληούς πού λείψανε ξεθάβεις, τήν ώμορφή τους όφι φανερώνεις και πού πολύ τή σκέπη μας ψηλώνεις όσο τή γή εαυτώτερα τή σκάβεις.

"Ήθελαν όμως καθείς σ' εύγνώμονεί άν έθαβες μέσ στους σκαμμένους τόπους τήν τρωινή ζωή, μπρός στους άνθρώπους, αυτούς πού θάρουν πατέ να μ' άνοιξη.

'Ακολουθεί μιά σειρά σκέψεων του Προέδρου τής 'Ακαδημίας κ. Β. Αιγινήτη. 'Ιδού :

"Ανθρώπε, σέ φθονούν ; κολακέωσι : άξι-ζεις. Γιατί όπως δέν ήμπορεί να ύπάρξη ζήλεια χωρίς έρωτα, έτσι δέν ύπάρχει και φθόνος χω-ρίς άξία. Τό «'Αξιοφθόνος» ήνε, όπως τό «ά-ξιοτιμός» και «άξιοεόσαστος». 'Ο φθόνος ήνε μιά άποτυχούσα, κακοφημισμένη άμύλη.

"Ανθρώπε, σέ φθονούν ; κολακέωσι : Εί-σαι άνώτερος από κείνον πού οι πολλοί άγα-πούν. Δέν εσίζεσαι στους άλλους, αλλά μόνο στην πραγματική δύναμή σου : τόν έαυτό σου. Κι' έτσι είσαι άπαλλαγμένος από ήθικά χρέη, πού δέν συνάπτεις για τήν ανάδειξή σου.

Νά τώρα μιά σύντομη, αλλά γεμάτη ευγένεια και ποιήσι επιστολή τής περιφημής Γαλλίδου χο-ρευτριάς Μονά Παϊβά, προς τόν κ. 'Αλ. Φιλα-δέλφεια :

"Η μικρή χορεύτρια τής Γαλλίας (τήν ό-ποία ώδηγήσατε στην 'Ακρόπολι σαν ευγενικό-ς ώδηγός, τόσο ποτισμένος από τήν άγνή άρχαιο-τητα) δονήθηκε με όλη τής τήν ψυχή εκεί ά-πάνω και τής φώνηκε άληθινά πώς δόξαζήτε πετούσε πολύ ψηλά, πολύ μακριά, προς τό ά-πειρο του άκτινοβόλου φωτός, προς μιά μυστι-κή άτμόσφαιρα. 'Αλλά για να σας τή πη καλά όλ' αυτά ή μικρή γαλλίδα χορεύτρια, γιατί δέν τής δανείζετε επίσης, αγαπητέ μαίτρε, και τήν πένα σας και τό τάλαντό σας ;...»

ΜΟΝΑ ΠΑ-Ι-ΒΑ

Σεπτέμβριος 1925. 'Ός γνωστόν ή κ. Μονά Παϊβά ήλκεν επισκεφθεή τās 'Αθήνας τό φθινόπωρο του 1925.

'Ακολουθεί ένα γινώμιό του τώ-ς ύπογραφού Σπ. Στάη :

"Η δύσις και ή καλλιτέχνης γεννούν εκείνη έμψυχα και αυτός άψυχα, μη δυνάμενα να διαμαρτυρηθούν—ούτε δια τή τε-ρατοσημημάτ'α του.

'Ιδού ακόμα ένας έμπνευσμένος στίχος του ποιη-τού κ. Γεωργ. Δροσίνη :

"Ό,τι δε έλέπουν άνοιχτά, έλέπουν κλειστά τά μάτια.

Κι' ένα δίστιχο του κ. Χρ. Μητροπούλου :

Τό καλό πού καμείς δέν θά σού συχωρεθή και τό κακό πού καμείς θά σού πληρωθή.

'Επίσης ένα τετράστιχο τής ίδιό-ς 'Ιωάννας Δ. Λοβέρδου :

'Ο φίλος ήνε σαν κρασί καλό, καλύτερος όταν παληό. Παληό κρασί, παληές φίλιες, παληές θυμίζουν ευτυχίες.

'Η κ. Παρθένη. (Σκίτσο του διακεκριμένου "Ελληνο-ς ζωγράφου κ. Κ. Παρθένη, από τό Λεύκωμα του κ. 'Αλ. Φιλαδέλφεω-ς).

'Η σειρά του άλλ-σμόνητου ποιητού κ. Ρώμου Φιλάρια τώ-ρα, τόν όποιο σκληρά μοίρα κρατεί μακριά από τούς φίλους και συναδέλφους του. 'Ο κ. Φιλάρια έγραφε στο Λεύκωμα, τό 1921, τό παρακάτω τρα-γούδι, άφορημένο στην κόρη του κ. Φιλαδέλ-φεω-ς :

ΣΤΗΝ ΔΙΔΑ ΑΝΝΑΝ ΑΛΕΞ. ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΩΣ (σήμερα κυρίαν Κωστάκη).

Στην παχουλή μορφή σου ή κοκκινάδα σμίγεται με τής ώχρας τήν άχνήν και στού ματιού σου μέσα τή γυαλάδα φεγγίει τής ψυχούλας σου ή άγνότη. Κι' ένώ πετάς όλη ά μιά σιγουράδα προς τού χορού τήν όμηρη λάμπροση, σα χανούμισσα, σαν 'Αραβουάδα σπιδίει σου σαν φώσφορο ή Νειότη. 'Αναπαυμένη στην καρδιά σου άπάνου, μες στην άφέλεια και τήν κωλοσύνη, μετά μαύρα σου μαλλιά χλωροδ στεφάνου Φορείς τή ρόδινη άπαλοσύνη και, στη γαλήνη του σπιτιού, λιμάνι έρσιεις στεφνά άπ' τό πλαγρό όσργιάνι.

'Ιδού κι' ένα τραγούδι του άλησημόνητου ποιητού, καθωροδού 'Ανδρέα Νεζολάρα :

ΔΑΦΝΗ ΚΑΙ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΑ Καμαρωτή τριανταφυλλά σέ κήπο μεσ' άνθούσε κι' όλο άγάπη και χαρά μες στο κλαδιά τής τ' άνθηρά τ' άηδόνι μελαούσε. Σιμά τής δάφνης φροντωτή από τή ζήλεια λιώνει πού τόσο λάμπει δροσερή και δέν καθίζει να χαρή τή νεότη τής τ' άηδόνι. —'Ελα να μιζούμε τα δυο τούς κλώνους μας, τής κρανι. Δίξα έγω, άγάπη έσύ, λαλιά τ' άηδόνι, τή χροση ζωή θά μās ευφραίνη ! —'Αγάπη στην τριανταφυλλά δέν ψάλλει πια τ' άηδόνι στους κλώνους σου σαν κνταχτεί. "Όποιος τή δόξα δεχτεί τόν έρωτα προδώνει !

'Αντιγράφουμε ακόμα τούς κάτωτι άφορισμούς περί τέχνης του γνωστού Γάλλου συγγραφέω-ς και δημοφιλώ-ς των θεατρικών έργων τής μεγάλης φράξης (γρον άντιώλ), 'Αντρέ ντε Λόρντ.

"Τό έργο τέχνης, όσο και να δυσκολευτή κανείς για να τό ά-καλύψη, ήνε πρό πάντων έργον ένστικτού.

II "Η εμορφιά ένός έργου τέχνης έρσιεται στο βαθμό τής συγκινήσεως τήν όποία μās ύποβάλει. 'Ιδού ακόμα τή γράφει για τό θέμα του Παρ-θενώ-ς ό Δανός συγγραφέω-ς Γεώργ. Μπραντές :

"Σ' όλη τή ζωή μου είχα ως άξίωμα : «ΕΠΙ-ΜΕΝΕΙΝ»—(Perseverando).

"Τώρα πού είδα τόν Παρθενώνα και τό μου-σειό τής 'Ακροπόλεως, με τόν κ. 'Αλέξ. Φιλαδέλ-φεια, έφρο τών 'Αρχαιοτήτων, προσθέτω ακόμα μιά λέξη σαν συμπλήρωμα : «ΘΑΥΜΑΖΕΙΝ»—(Admirando).

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Συνέχεια.

'Ο τελευταίος άποθανών μεγα-λός "Ελλην σκηνογράφου Παν. 'Αραβαντινό-ς. (Λεύκωμα Φιλαδέλφεω-ς)